

عنوان مقاله:

بررسی فقهی اجتماعی تاثیر فردگرایی بر گفتمان عدم مداخله پلیس در الزام به حجاب

محل انتشار:

همایش نگرش علمی و کاربردی به عفاف و حجاب (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

محمدرسول آهنگران - دانشیار دانشگاه تهران- پردیس فارابی

اباذر افشار - دانشجوی دکتری فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه فردوسی مشهد

سیدعلی ایازی - دانشجوی دکتری مدیریت دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

یکی از ویژگی مهم جامع ه مدرن در عصر جدید، تشدید فردگرایی است که فضای فرهنگی جامعه ایران را تحت تاثیر قرار داده است. م ی‌توان انتظار داشت که تصور برخی افراد جامعه ایران نسبت به رعایت پوشش اسلامی از تعهد اجتماعی داشتن به سمت فردی و شخصی انگاشتن آن میل پیدا کرده است؛ و در نتیجه دخالت دولت و پلیس را در الزام به رعایت آن غیرمجاز تلقی می کنند. هدف مقاله حاضر، واکاوی میزان تاثیر فردگرایی بر انگاره عدم مداخله پلیس در الزام به حجاب و اجرای امر به معروف و نهی از منکر است و سپس بر مبنای این یافته ها ، الزامات حقوقی ناشی از آن مورد بررسی قرار می گیرد. این پژوهش، به روش پیمایشی با توجه به دریافت دانشجویان دانشگاه تهران پردیس فارابی در سال تحصیلی 1395-1396 بوده است که از بین آنان 370 نفر به شیوه نمونه گیری تصادفی طبقه ای انتخاب شده اند. نتایج حاصل از تجزیه و تحلیل داده های پژوهش که با استفاده از نرم افزار spss و آزمون آماری همبستگی صورت می پذیرد، نشان دهنده همبستگی زیاد میان متغیر مستقل و وابسته است. بدین صورت که شاخص های موثر فردگرایی (مصالح فردی، خودمحوری، لذت گرایی فعلی، آزادی در تدبیر بدن) بر انگاره عدم مداخله پلیس در الزام به حجاب به میزان قابل توجهی اثرگذار است و به تبع آن تاثیر مستقیم اجرایی شدن قانون امر به معروف و نهی از منکر دارد؛ پیشنهاد می شود جهت نهادینه سازی فرهنگ عفاف و حجاب بهزیرساخت های ذهنی و فرهنگی اجرای قانون امر به معروف و نهی از منکر در جامعه فردگرا توجه وافر شود و با تقویت فرهنگ قانون گرایی در جامعه و پرورش انسان های منضبط و قانون گرا به مقوله حجاب به عنوان قانون اجتماعی لازم الرعایه تاکید شود.

کلمات کلیدی:

فردگرایی، دولت، پلیس، الزام به حجاب، اجرای قانون امر به معروف و نهی از منکر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/779238>

